

efter at kunne gøre det, . . . og jeg har da paa en Maade heller ikke længer noget andet.“

„Ja, saa skal De ogsaa være ret af Hjærtet velkommen,“ sagde Else, idet hun med ét helt gen- vandt sin gamle Fortrolighed, og klappede ham paa Armen. „Vi har jo holdt saa meget af Dem lige fra den allerførste Gang, vi saa' Dem . . . det er da vist og sandt, at vi har. Men gaa De nu ud med Anders og se Dem lidt om. Det er jo ikke store Sager, vi har at vise frem; for det er jo endda en fattig Bondegaard, De er kommen til. Men det vidste De vel nok i Forvejen, tænker jeg.“

„Jeg vidste i hvert Fald, at jeg ikke søgte den Slags Rigdom, om hvilken I herude paa Landet siger, at Ilden æder den paa en eneste Nat,“ svarede Emanuel smilende. Derpaa vendte han sig mod Hansine og tilføjede: „Skal ikke ogsaa du ud og se dig lidt om i Stalden?“

Hun forstod ikke Vinket, blev rød og sagde — med et Blik paa Moderen — at hun vistnok skulde hjælpe til i Køkkenet.

„Ja, ja! Paa Gensyn da!“ sagde han og sendte hende et Nik.